

Hány helyes végeredménye lehet egy egyenletnek?

Idén Kupuszinán nyaralunk

Fotó: Szerda Zsófia

A Találkozó minden éve, minden helyszíne más. Minden szervezőcsapat, a *legsúlyosabbak köre* évről évre máshogy rezdül. A közös összekacsintások hol előbb, hol később jönnek el. A zsúrral való kapcsolat, a beszélgetések fonálának puhasága évről évre változik. Hol élvezet, hol kötelesség, hol terher. Soktényezős egyenlet. Pozitív vagy negatív az eredmény? Vagy a nulla a legjobb megoldás? Hány elfogadható, hány helyes végeredménye lehet egy egyenletnek?

Kupuszina. Itt mindig itthon vagy, tudod. Ha már felvetted a népviseletet, méginkább. Köszönöm.

Nyakig benne vagyok, lubickolok vele. Hisz ezen dolgozom hónapok óta. Hisz ezt várom egész évben! Jó lenne egy kicsit eltávolodni, messziről ránézni, hogy lássam, hol is tartunk, milyenek is vagyunk, hogyan rezdülünk idén...?

Rőjuk a kilométereket. A *Kicsi Én* a hátsó ülésen szuszog. Vajon a gyerekejében mi marad meg ezekből a napokból? Hogy látja a sürgő-forgó háziakat? Érti, mikor kezdünk el fáradni? Mikor kezdünk

sokak lenni egymásnak? Mikor villannak a kelleténél élesebben a tekintetek? A műmosoly, az illemből odavetett kedvességek megakadnak a tiszta szűrőn. Csábító vagy taszító a felnőttek világa a legapróbb részleteket is megfigyelő *Tabula Rasanak*?

Próbálok lehetőséget teremteni az emésztésre, az átgondolásra, az összehasonlításra. Hogy miben más ez az idej. Hogy mit tanulok belőle. Hogy mit viszek haza. Keresem az új, a magvas, a *Súgóba* való gondolatot, napok óta.

Sokszor, sok helyen írtam és mondtam már, milyen fontos az amatőr mozgalom közösségteremtő ereje. Az együtt létrehozott csoda. Hiába gondolkodom,

ésszel vagy szívvel, mindig ide jutok vissza. *Együtt. Csodát teremteni.* Az eddigi napok (is) erről szóltak.

Az első egyeztetéstől kezdve a közös akarásé a fő szerep. Figyelem a hihetetlenül pontos, precíz három gráciát, a hölgyeket, akik mindent leírnak, akik figyelme minden apróságra kiterjed, akik 24 órában pattanásra készek, akik okosan osztják le a feladatokat, nem akarnak mindent magukra vállalni, mert tudják, jól tudják, csak úgy működik olajozottan a gépezet, ha mindenki odaférhet hozzá. Nem önös érdek van, hanem igazi csapatmunka. A lehető legtöbbet teszem bele, de közben a többiekre is figyelek, s ha kell, ugrok, mentek, reagálok. Pont úgy, mint egy előadásnál. Egyéni alakítások vannak, de az egész, a színházi élmény csak akkor lesz jó, ha együtt tudunk működni, ha mindenki beleteszi a másikra figyelve a lehető legtöbbet. De vigyázz, ne túl sokat! Csak annyit és úgy, hogy más is odaférjen...

Hála, csodálat, tisztelet.

Megnevezni nem tudom, de akarom hinni, hogy érzem, mi az a valami, ami hajt Benneteket. Évek óta. Kérlek, vigyázzatok rá, őrizétek még nagyon sokáig. És adjátok tovább. Mert ez az a valami, amiért itt vagyunk, ahol, amitől azok vagyunk, akik, azok vagyunk, amik.

Azt hiszem, elég jól rezdülünk. ♥

Raffai Telečki Ágnes

Keresztelő, lakodalom, temetés – A kupuszinai népszokásokról

Részletek Silling István *Helytörténeti bevezető Kupuszináról* c. írásából, mely Bodor Anikó *Széles a Duna* c. könyvének elején található

Az év jeles napjaihoz és az emberélet fordulóihoz kapcsolódik a legtöbb népszokás, a legtöbb megőrzött hagyomány. [...]

Az emberélet fordulóinak jeles napjai közül a keresztelőhöz kevés szokás fűződik. Ma már nem tartják fontosnak hamar megkeresztelni az újszülötet, így az anyuka is részt vehet a keresztelőn, amely után akár otthon, akár valamely étteremben a szülők megvendégelik a komákat és a családtagokat. Az 1980-as években még hallható volt a keresztelőről hazaérkező koma szájából a „Pogánykát vittünk, Pistikát hoztunk!” beköszönés. Vagy másik alakja ennek az volt, amikor a házbeliek és a keresztelőről haza érkező koma között a következő párbeszéd zajlott le: – Mit vittél? – Pogánykát. – Mit hoztál? – Báránykát. – Mit hoztál? – Robikát.

A lakodalom az emberélet legszínesebb, legtöbb népszokással járó ünnepe. Napjainkig helyel-közzel néhányat megőrzött belőle a faluközösség, bár nem minden lakodalomban. Ilyen a rozsmaringdíszítés a menyasszony házánál a barátnőkkel, a menyasszony népviseletbe öltözése a templomi hirdetések vásárnapján, a vőlegény karjának kék szalaggal történő megkötözése a menyasszony részéről, a lakodalmi utcai menettáncok s azok menetútja, a menyasszony fogadása esküvő után a vőlegény házánál, a vőlegény borkínálása a hivatalos férfiaknak, a nézősereg kaláccsal való kínálása, a menyasszonytánc koreográfija, dalai, a menyecsketánc archaikus formája és dallamai, a másnapi alakoskodó felvonulás, vagyis a trasákolás, a komák és násznagyok személyének kiválasztása és funkciója, az öregvőfély szerepe stb. A XX. század második felében tűnt el a népviselet a menyasszonyról, kissé később a művirágból készített, de hosszú aszparáguszágakkal díszített menyasszonyi csokor (a helyi koszorúkészítő asszony köttötte), a menyasszony-búcsúztató, a vőfélyek általi hívogatás, s az ő szerepük az étkek felszolgálásában, a lakodalom másnapjának reggelén történő újasszonyavató a templomban, s még korábban a vőfélyek kalapjának díszítése a menyasszony barátnői részéről, avagy a másnapi hajnali mosdatás. Új szokás lett a szombaton délután tartott lakodalom a kedd

reggel kezdődő helyett, a rozsmaringot helyettesítő művirág, a vendéglőben, illetve étteremben tartott menyegző, ahol az étkeket az étterem tulajdonosa készíti s az ő pincérei szolgálják fel, s ahol jobbra elmarad a menyasszonyfogadás is, s nem viszik többé a menyasszony ágyát sem, amelynek ugyancsak megvolt a maga nótacsokra. A hagyományos étkek közül mindig jelen van még a fonott lakodalmas kalács (már a lakodalmat megelőző reggelen megsüti a pék), valamint a híres mákos rétes. A többi aprósüteményt leginkább a cukrászmesternél vagy sütőasszonynál rendelik meg. A vőlegény a komájától megkapja még a grillázscukorból készített birkát, vagy más alakú édességet. Az ifjú pár mindkét tagja kap a keresztzüleitől tortát. Az 1980-as években dívott a soknapos lakodalom, szerdától hétfőig, s a vendégek száma néha elérte az ötszáz főt is. Azóta már mindez a múlté. Az ajándékozás továbbra is szokásban maradt. Tyúkot már nem visznek a lakodalmas házhoz, de tyúkpénzt minden figyelmes vendégasszony ad a lakodalmat rendező házasszonyának. Süteményt sem visznek már a vendégek maguknak, ezt a gazda teremti elő. Italból pedig van elegendő: bor, sör, pálinka, szódavíz, üdítő. Feketekávé is kínálnak a lakodalomban többször. A zenészek legtöbbször helyi muzsikusok, de előfordul, hogy hívnak, fogadnak már más vidékről zenekart. A helyieket jobban kedvelik, mert ők tudják, hogy a lakodalom melyik mozzanatához mely dalt szokás fújni, húzni. Hegedűszo, tambura már régóta nem szól a kupuszinai lakodalomban. Napjainkban már a lakodalmak felénél a mátkapár egyik tagja nem kupuszinai, így a szokások is vegyülnek, keverednek. Ha még netán valamelyikük falujában tartják a lakodalmat, akkor az ottani szokások kerülnek előtérbe.

A harmadik nagy esemény az ember életében a halál, a temetés. Ha van rá mód s idő, a hozzátar-

tozók elhívják a papot, hogy feladja a nagybeteg haloklónak az utolsó kenetet. A temetőben 1995-ben megépült a ravatalozókápolna, s azóta több, a temetéshez kapcsolódó szokás tűnt el, s újabb jelentkezett. [...] A háztól való búcsúzás fájdalmas pillanatai valahol elvesztek a kötelezően gyors tempóban. Jó, ha még valamelyik családtagnak eszébe jut a szokás, hogy szerencsés utat kívánjon az elhunytak. Arra azért ügyelnek, hogy lábbal előre vigyék ki a házból és az udvarból a koporsót. A hagyományos kora esti virrasztást egy, az imádságokat jól ismerő és jó hangú férfi vagy nő vezette. Ilyenkor imádkoztak, énekeltek. Az imádságok közül a fájdalmas rózsafüzért végezték. [...] A virrasztáson a búcsúztatásnak is beillő énekek is elhangzottak. Ezeket az énekeket a virrasztást vezető maga vagy a gyászoló család tagjai választották ki az elhunyt életkorától, házassági állapotától, rokonsága nagyságától, betegeskedése hosszától függően. [...] A régi, háznál történő virrasztást mára felváltotta a temetés előtti virrasztás kint a kápolnában. Pedig a temetés előtti nap estéjén történő otthoni virrasztáson sok régi virrasztóének

hangzott el, persze nem ugyanazon a szertartáson. A temetésnek ez a része szintén alkalom volt a rokonság összejövetelére, a halott dolgainak megbeszélésére, de már a harmadik szobában a férfiak iddoggaltak, néha hangosabban is beszélgettek, mert „holtak a holtakkal, élők az élőkkel” foglalkoznak. A búcsúztató sokáig része volt a háztól való temetési szertartásnak, amikor is a kántor úgymond a halott szavaival élve elbúcsúzott a hozzátartozóktól. Már jó ideje nem énekel búcsúztatót a kántort helyettesítő személy a temetésen, ami pedig az 1980-as évekig a temetés legmeggrázóbb mozzanata volt. [...] Ha a rózsafüzér-társulat tagja volt az elhunyt, akkor a temetési szertartás része az őt megillető hagyományos népének, melynek éneklése közben a többi társulati tag a koporsóhoz megy, hogy megszentelje azt szenteltvízzel. A kötelező énekeken kívül a gyászoló család is rendel az előénekesnél egy halotti, temetési éneket, amely a közösség által jól ismert. E sorok írójá az 1960-as évek végén még hallotta a halott monoton dallamú elsiratását, a hajdani siratóének foszlányait a feleség, az édesanya vagy a lánygyermek szájából. Férfiak így sohasem sirattak. [...] Azokat a férfiakat, akik a halott koporsóját vitték, korábban meginvitálták a legközelebbi kocsmába egy-két pohár italra, de ma, amikor már kint a temetőben is megijathatják azt, nem kell őket ilyesmire biztatni.

A Dienes család – amikor a művészetek családi örökségnek számítanak

Egy család életébe általában izgalmas bepillantani. Az meg aztán végképp érdekes, ha ennek a családnak minden tagja alkotóember. A Dienes család ilyen Kupuszinán. A családfő, mgr. Dienes László az apatini zeneiskolában dolgozik, rézfúvós hangszereket tanít, ellátja a kántori teendőket az egyházközségükben, vezeti a kupuszinai fúvószenekart, s a helyi színház csoport előadásainak zenei rendezője, a zenei kíséretet adja, betanítja az énekszámokat. Dienes Koleszár Valéria a helyi művelődési egyesületben tevékenykedik, éveken keresztül láthatta a közönség a kupuszinai előadásokban, nem egyszer hozott haza színészdíjakat. A házaspárnak egy lánya és egy fia van. Dienes Blanka hivatásos színésznő lett. Újvidéken fejezett a Művészeti Akadémia magyar nyelvű színművészeti szakán. Dienes Ákos pedig a Kőbányai Zenei Stúdióban tanult.

Míg írom az interjút, Vali itt sertepertél körülöttem, megterít, megetet, mindenki anyukája lesz hirtelen. Ákos közben már a színház technikai részlege felé igyekszik, segít, ahol tud, rajtunk is, ha elmegy az internet. Este pedig Laci és Blanka is benéz az előadásra. Mindenki itt van.

Tudatosan neveltétek-e a gyerekeket művészek, vagy egyszerűen elkerülhetetlen volt?

Vali: Nem volt tudatos. Ebben nőttek fel. Az édesapám oszlopos tagja volt a kupuszinai színháznak. Én is ebben nőttek fel. 34 éve veszek részt a csoportban. Most már nem játszok minden darabban, de a háttérben mindig ott vagyok.

Laci: Gyerekkorom óta foglalkozom zenével.

Befejeztem a közép zeneiskolát, majd a zeneakadémiát, közben állandóan muzsikáltam zenekarokban. 25 éve vagyok a színház csoport zenei rendezője.

Vali: A gyerekek ahogy nőttek bele-beleköszölgáltak ebbe a világba. Blanka szerepeket kapott, Ákos pedig apjával muzsikált, és besegített a technikusoknak. Egyszerűen megszerették. Amikor középiskolát választottak, azt tanácsoltuk nekik, legyen egy szakmájuk, aztán a továbbképzésben már mehetnek a művészetek felé. Meghallgattak bennünket. Mindkettőnek a vérében vannak ezek a dolgok. Büszkék vagyunk rájuk!

Blanka, Ákos, milyen gyerekkori élményetek van, ami a színház és a zene felé terelt benneteket?

Blanka: Nagyon örültem, amikor legelőször, 15 éves koromban sógi (Molnár József) felkért, hogy játszak a következő darabban. Az *Ének az esőbent* csináltunk. Hatalmas dolog volt számomra, hiszen rajongtam minden egyes előadásért, amit

csináltak, és a gyerekkoromat is végigkísérték. Ez így van a mai napig is. Sosem mulasztom el, hogy megnézzem a bemutatóikat vagy legalább a főpróbát. És büszke vagyok, hogy kupuszinai színpadon kezdődött el a színház iránti érdeklődésem. Őszintén szólva gyerekkoromban még nem igazán foglalkoztatott a színház. Mindig más akartam lenni, a művészvonalhoz nem is közelítettek ezek

a szakmák: masszőr, fényképész, fogtechnikus, pszichológus. Viszont már kiskoromban kialakult bennem a zene iránti szeretet. Amióta az eszemet tudom, mindig is jelentősen benne van és volt az életünkben. Hiszen apu zenész, mami pedig gyönyörűen énekel. Rengeteg darabban mutatta meg, irigylésre méltó. Egy kis tehetséget és kedvet is kaptunk hozzá a testvéremmel. Sosem volt ránk tukmálva. Egyszerűen imádjuk és kész. A színpadon később jött. Talán,

amikor a társulattal játszottam otthon, akkor kezdtem magamban megfogalmazni, hogy mindez leköt és elég komolyan érdekel. A legnehezebb kérdés, amit fel szoktak tenni, amióta beírtam a színművészeti akadémiát, hogy miért akartam színész lenni. Az a baj, hogy erre sosem tudom a pontos választ. Ezt érzem az én utamnak. Egy csomó áldozattal és lemondással jár, mégis ez az, amiben jól érzem magam és ami lehetőséget ad arra, hogy kiteljesedjek. Sokszor szabadság, olykor teher. De ahogy a mondás tartja: ha a tüzet szereted, füstjét is szenvedd. Bár, ha nem lennének a barátaim és a családom, talán színház sem lenne. Ők azok, akik örökké mellettem vannak. Ha örülni kell a sikereknek, akkor is, ha a padlóról kell összekaparni, akkor is.

Ákos: Rendszeresen láttam apukámat ahogy zenél, és én is azt szerettem volna csinálni, amit ő. Ő volt a példaképem. Az általános iskola vége felé alapítottunk egy zenekart a barátaimmal, ahol én voltam a zongorista, ám időközben rájöttem arra, hogy ez nem az én hangszerem. Amikor felvételt nyertem a Szabadkai Zeneiskola hangtechnikusi szakára, rájöttem arra, hogy valami még hiányzik az életemből, és ez, mint kiderült, a dobolás volt. Nagyon jó tanáraim voltak a zeneiskolában, inspiráltak, és egy idő után már nem volt kérdés, hogy melyik hivatást választom. Középiskola után felvé-

telt nyertem a Kőbányai Zenei Stúdió dob szakára. Abban az időszakban jöttem rá arra, hogy attól nagyobb élmény nincs számomra, mint zenélés közben érezni a közönség kitörő energiáját. Ez az, ami időről időre feltölt.

Ákos, a facebook-oldalad átpörgetésekor az ember azt láthatja, hogy úm. világpolgár vagy, folyamatosan utazol, sok helyen megfordulsz, zenélsz, világzenét játszol... A kupusziniaiak viszont lokálpatrióták. Felmerül hát a kérdés, hogy te minek tartod magad?

Ákos: Gyermekkoromban egy opció élt a fejemben, az, hogy Kupuszinán élelem le az életem. Ezt az idilli elképzelést kénytelen voltam újragondolni az évek során, ahogy kezdtem egyre jobban belelátni a zene világába. Be kellett látnom, hogy ha komolyabb szinten szeretnék zenével foglalkozni, akkor ki kell lépnem a komfortzónámból. Ezt számomra nem volt könnyű meglépni, hiszen a fentebb említett tény, miszerint a kupusziniaiak lokálpatrióták, rám is igen erősen vonatkozik. Laktam már Szabadkán, Budapesten, jelenleg Újvidéken élek, de amikor csak tehettem, hazajártam, és ez most sincs másként.

Közben megtudom még Ákostól, hogy a művészetközelség nem csupán a szüleitől, hanem már a nagy- illetve dédszüleitől ered, s így ez már tulajdonképpen családi örökségnek számít. S milyen jó is az, hogy ezzel a megérlelt tudással ők is gazdálkodhatnak.

Virág Kiss Anita

Meg kell találni minden mondatnak az igazságát

A temerini Szirmai Károly Magyar Művelődési Egyesület JÁCCUNK truppja előadásának zsűrizéséről

Amikor olyan idöket élünk, hogy színjátszó csoportok szűnnek meg azért, mert vezetőik vagy tagjaik külföldre mennek, külön öröm, ha egy olyan csoportot látunk a színpadon, akinek olyan a vezetője, hogy egyengeti, húzza magával a csoport tagjait. Ilyen vezető **László Sándor** is, a temerinek rendezője, csoportvezetője – fejtette ki **Varga Tamás** a zsűrizés bevezetőjeként.

Az értékelést **Czajlik József** kezdte, s nevetés is lett a vége, ugyanis ma elsétált a kupuszini templomhoz, ahol elolvasta a nagybőjti tanácsot is, s hogy hogysen, ennél aktuálisabb nem is lehetett volna, ugyanis ez állt a papíron: *Ne kritizálj!* Hát akkor mehetünk is haza. ☺

Ezzel was alapozta a zsűrizés jó hangulatát.

Caca komolyra fordítva a szót elmondta, hogy azon gondolkodott az előadás előtt, hogy ezen a fesztiválon az értékelésnél mennyire sok szempont van, hiszen osztálykülönbségek vannak. Egyszerű példával élve: egy nyolcadikos tanulót nem lehet azért megdicsérni, mert tud írni, s egy elsőst nem lehet azért, mert (nem) tudja a biológiát. Az viszont biztos, hogy a társulat a tavalyi előadáshoz képest sokat fejlődött, magasabb nívóra került. És Caca abban is biztos, hogy ez László Sándornak köszönhető, hiszen pedagógiai munkája meghatározó, sokan nőttek fel mellette, a kezei között. A csapat halad, szélesíti a perspektívát: tavaly versöszszeállítást hoztak, még nagyon az irodalmi színpad és a színház határán mozgott a történet, most viszont drámaibb jelleget mutattak, ezen felül pedig érezhetően jobban egymásra hangolódtak, jobban ki tudnak

már indulni egymásból. Caca elmondta, hogy folyamatosan mélyült el a történet, s bár az első harmadban ki-be ugrált a darabból, de ahogy mélyült a darab, úgy fokozódott az ő figyelme is. Amikor a társulat tömegként funkcionál ott még vannak finom szövettel lefedett dolgok, a rendező bekapcsolja a tömegmozgató eszközeit. Az külön téma, hogy hogyan tud egy csoport megszólalni, hogy együtt is legyenek, de az egyéniségek is megmutatkozzanak, ebben az előadásban inkább még az egyén mutatkozik meg. De majd tudatosodik, hogy hogyan is kell ezt csinálni. Caca viccesen megjegyezte, hogy egy vajdasági színész kolléga mondta egyszer neki, hogy minden alternatív előadásba kell egy létra. Ekkor persze ismét kitört a nevetés, de hozzá is tette, hogy valóban kapott az előadásnak hála egy magasabb jelentést, hiszen a vízszintes és függőleges elmozdulás a darabban a felnőtte válás irányait mutatta meg. Ennek a szimbóluma egyértelmű volt. Az pedig, hogy **Majoros Róbert** fényezte az előadást,

igazi áldás volt: bölcsőt kaptak általa, mert a fény bölcső, melyben megszületnek a gondolatok. Emellett az sem elhanyagolható tény, hogy **Balázs Áron** és László Sándor hangját is hallhattuk az előadásban. Mindenki irigyelheti a csapatot, akik az előadás mögé álltak. Az, hogy tavalyhoz képest felnőttek – Gergián (**Elek István**), a kocsmáros (**Sziveri Béla**) és Ságiné (**Lakatos Klára**) – is játszanak a csapatban, nagy előrelépés.

Ságiné három gesztusa szép volt: először csak modortalán, aztán már manipulál, harmadszor pedig előtör belőle a gonoszság. Szép felépítése volt ez a karakternek. A férfiaknál a kocsmáros íve is meg volt teremtve. Kicsit kétdimenziós volt még, de az alapállás tisztán olvasható volt. A fiataloknál is fontos az érzelmek finomítása, s most már olyan szinten vannak, hogy ezen lehet dolgozni. Ez a következő feladat.

Gergián jó volt, hogy őszintén hagyta magát befolyásolni. Gergián mentor-karaktere szépen kirajzolódott a fiatalok útkeresésében. Ha a tömeg-létezés még finomabb lett volna, még közelebb kerültünk volna a történethez. **Sziveri Éva** figurája hordozta a nőiséget, azt, hogyan kapcsolódik a nő a külső és belső csoportokhoz, s hogyan egységesít érzelmileg, hogyan tart belső mércét a csapatban. Ezt szépen megcsinálta. Tehát nincs más dolga a csapatnak, mint a külső formát megtölteni belső igazsággal. „Tudjátok, hogy mit kell csinálni, azt kell megtanulni, hogyan kell megcsinálni” – mondta Caca.

Fridrik Noémi vad, szilaj, csillogó szemű fiatalokat látott. Ez nagyon inspiráló és megindító volt számára. Szerette a tömeg mozgatójának a formáit. A hatásadászat is elérte a célját: jók voltak a biciklik, a létrák. Údító volt a három felnőtt szerepformálása. Maguk természetességében voltak jelen. László Sándor erre a gondolatra rácsatlakozott. Elmondta, hogy nagyon kíváncsi volt, hogyan fog működni a csoport a próbafolyamat alatt, hiszen a fiatalokkal eddig, az elmúlt egy évben zártan dolgoztak, így nem tudta, hogyan fognak majd a felnőttekkel boldogulni. De „*hétfő után jött a kedd, ennyire egyszerű volt, nem volt tartózkodás egyik fél részéről sem.*” Noémi nagyon kíváncsi volt arra, hogy mi a fontos a fiataloknak ebben a szövegben. Hogyan és mivel azonosultak?

Mibe tudtak kapaszkodni? Hiszen elmondása szerint a szöveg nagyon szimbolikus. **Gusztony Endre** válaszolt elsőként a feltett kérdésekre, elmondta, hogy őt a játék, a szereplők együttléte, közössége érdekelte igazán, hogy támogatják, de olykor bántják is egymást, mégis kiállnak jóban és rosszban is egymás mellett. A Burai J.-t alakító **Zelenka Antal** elmondta, hogy őt igazán az érdekelte a karakteréből kifolyólag, hogy egy kívülálló hogyan válik a csoport részévé. Sziveri Béla elmesélte, hogy ő ismeri Gion helyszíneit, pontosan tudja, hol játszódik a regény, ahogyan magát a szerzőt is ismerte. Ezért tudott igazán azonosulni a szöveggel. László Sándor kiemelte, hogy a zenét az egyik fiatalra bízta, **Zelenka Antalra**, s sokat segített neki a testvére, **Zelenka Máté** is.

Az értékelést **Brestyánszki Boros Rozi** zárta azal, hogy mindig nagy öröm, amikor több generáció játszik együtt. A Találkozón általában vagy fiatal vagy

senior csoportot látni. Kivételes helyzet, érték az övék. Ugyanakkor nagyon jó lett volna, ha senior Ságit is láthattunk volna a színpadon, nem csak Ságinét. S itt nem is járt Rozi messze az igazságtól, hiszen mint kiderült, **Varga Flórián** lett volna Sági, de sajnálatos módon lebetegedett. Tökéletes volt a szövegválasztás, azért is, mert nagyon nehéz olyan társulatot találni, ahol van magnak néhány idősebb személy, a többi pedig fiatal-ság.

Rozi kiemelte, hogy gyönyörűen szervesült az előadással a zene, de nagyon levált az Adagio. Egy ember halálánál halottas zenét beadni már mézcukrozás.

A lép teljes egészében megszületett, a három létrával, a bringákkal teljesen megteremtődött a hangulat. Gion nyelvezete és a szöveg dramatizált változata más-más nyelvezetet használ. A dramatizált változat Háry János stílusára hajaz. Költőiség van benne. Ezt a szöveget, ezeket az ismétléseket, ezt a nem természetes nyelvet a profiknak is nehéz természetesen, hitelesen mondani. **Zelenka Antal** ezt nagyon szépen vissza tudta adni, nagyon jól megtalálta, jó érzéssel. Ebben a szövegben viszont minden karakternek meg kell találni a maga természetességét, azt, hogy miért ismétlik meg a mondatokat. S nem feltétlen hangsúlyban vagy hanglejtésben kell változtatni, hanem lehet akár gesztikulálásban vagy szituációban is. Meg kell találni minden mondatnak az igazságát. Ez nem a rendező dolga, hanem a játékosok szívének, lelkének a dolga. Rozi később visszacsatolt Caca mondandójára is, miszerint igen, van a darabban a vertikális, a horizontális világ, de megjelenik ugyanakkor az alvilág is (a nézőtér). Hiszen onnan jönnek elő a Ságiék, a Kocsmáros, s nagyon érdekes, hogy Gergián is onnan indul. Rozi szerint Gergián kisugárzása nagyon hiteles volt, de szerette a sokféle eszközhasználatot is: bringa bringa, de ló is volt. A létra ingovány, torony, vágóhíd, kőlap volt. Ez mind-mind jó ötlet, teljes kihasználtsággal. Szép látványvilága volt az előadásnak.

Virág Kiss Anita

A feketicsi társulat az egyik legpajzánabb Vajdaságban

A bácsfeketehegyi Soma Színtársulata előadásának zsűrizéséről

Már tavaly is tapasztaltam, hogy **Ralbovszki Csaba** rendezéseinek zsűrizését nem a világ legkönnyebb dologja lekövetni, leírni meg pláne nem. A teremben tavaly is, idén is heves, jóindulatú viták, nevetések, egymás szavába vágások hallatszódtak, én meg kapkodtam a fejem a felettem átröpködő információk után. Lásuk, mit sikerült elcsípni abból a hatalmas információhalomból, ami itt elhangzott.

A beszélgetést **Szukola Béla** kezdte, aki mesélt a csapat múltjáról. Ralbovszki Csaba másodízben rendezett a csapatnak. A szöveget három évvel ezelőtt olvasta, már tavaly gondolkodott rajta, hogy megrendezné, de akkor még nem merete megcsinálni. Idén viszont belevágta azt a láthatatlan fejszét.

Fordult a kocka, most **Brestyánszki Boros Rozi** kezdett bele a mondandójába legelőször: „A feketicsi társulat az egyik legpajzánabb Vajdaságban.” Bátrak, jó ízléssel. Az este megtekintett előadás, a *Mandragóra* egy Machiavelli-darab, melyet Háy János átíratában vittek színpadra. Rozi elsőízben azt jegyezte meg, hogy Háy világát annyira nem fedezte fel benne, bár magát az átíratot nem olvasta még. Csaba erre csak azt mondta, igazából Machiavelli, Háy, Soma és Csaba is van benne. Irtani kellett a csúnya szavakat és részeket a Háy-féle szövegből, a végét is átírták, mert nagyon durva volt. Siro egyébként az eredeti szövegben férfi (itt **Hodik Annabella** játszotta), és Csaba úgy gondolta, hogy romantikusan szeretné zárni az előadást.

A társulat egyik legnagyobb problémája az érthetőséggel volt: hadarás, artikulációs probléma, hátrafelé beszélés. Rozi megjegyzi, kiemeli:

- **Szakács Tamás**nak van színészi vénája, de ne marhaskodja el, inkább higgye el. A hangja is jó, a figurát is jól kitalálta.

- **Hodik Annabella** hangja is elveszik néha, hiába jó a figurája, ha nem értjük.

- Az örült anya (**Kormos Irén**) sátáni erővel telepszik rá a lányára (**Paulyuk Jenifer**), a lány kontrasztja viszont nagyon jó, a tisztasága, szűziessége.

- **Kovács József** Nicia szerepében nagyon másként játszott az előadás 2/3-ában, mint az utolsó 1/3-ában. Mintha lámpaláza lett volna az elején. A sutaságát, a tesztoszteron hiányát külsőségekkel mutatta meg, míg később az, hogy a férfiúi ereje megjött, azt rendesen megmutatták, így vált hiteltelenné az eleje. Jeni és Józsi azonos módon kell, hogy tiszta legyen. Ha Józsi totális balfék, akkor Jeni szerelme nem ennyire megalapozott. Lehet suta, de ne legyen félkegyelmű. Józsi karaktere szépen fejlődött, de az elején nem teremődött meg egyértelműen az alaphelyzet.

A jelmezt és a díszletet szépen kitalálták: kevés, de eredeti volt, a szalmabála, az ajtó, az asztal. A mázolt, díszített „gyóntatógardrób” eklektikus volt, kilógott a sorból. És Szukola Béla bácsi a pajzán pap szerepéből beszólt: „szívesen megmutatom belülről.” És a következő pillanatban nevetéstől zengett a színház.

Rozi azt is elmondta, hogy alkalmanként az volt az érzése, hogy tempóproblémák voltak. A jelenet néhol megállt, megvárta, míg megtörténik a poén, s utána folytatódott, pedig folyamatos színészi jelenlét kellene ahhoz, hogy ez az örület működjön, végigdübörögjön.

Czajlik József elsőként Kovács Józsefet emelte ki, mondván, szép íve volt az indiántól a vadkanig. Inci anyaszerepét és kosztümét a következő hasonlattal illette: olyan volt, mint Frida Kahlo egy halászléversenyen. Szakács Tamás beidézte a Besenyő családot, teljesen olyan volt, mintha másik előadásból esett volna be: beidézte Gyalog galoppot, Balut meg a többi rajzfilmfigurát is. Már ezekből a hasonlatokból is látszik, hogy jó humora volt az előadásnak. Caca ezután **Kömüves Csaba Bencére** vetette rá tekintetét: a tehetsége megcsillant, de néha túltolta. Ahogy fogalmazott: „a

szerkezet látszott, de néha kilátszott.” Ám Csaba karaktere több kérdést vetett fel, amiből aztán elméletgyártás lett. A nőcsábászból egyszer csak hősszerelmessé változott Lukréciaival, mindent őszintén bevallott neki, s ez további kérdéseket vetett fel. Hogy dolgozza fel, hogy kezelje a nőket? Miért érdekes neki Siro? Ilyen és ehhez hasonló kérdések merültek fel a beszélgetésen. Csaba azt mondta, hogy ő a matekot vette alapul: Lukrécia olyan egyenlet volt számára, amit nehezen lehet megfejteni. Egy képlet neki, aminek nem tud a végére jutni. Siro meg azért érdekes neki, mert ő viszont megoldotta Callimaco egyenletét.

Caca szerint ezt túlbonyolították, mert a hősszerelmes Callimacónak nem volt alapja. Nem volt tiszta. Amikor nőfalásról esik szó, két archetípust vesznek alapul: Don Juant és Casanovát. Callimaco Don Juant volt, de egy pontban átcsapott Casanovába. Szépen vitték a Don Juani típust, aki meg akarja alázni a nőt, s aztán el akarja dobni. Igazán így lehet bevetni az őszinteséget, mint eszközt ahhoz, hogy megkapja a nőt. Ehhez képest ő valódi őszinteséget mutatott, minden álarcot levett, s az már nem az volt, aminek lennie kellett volna.

És itt megindult a párbeszéd a szerelmi szálakról...

Caca szerint Lukrécia okos volt: intellektuális szexualitás jellemezte. De az okosság is egyszer csak átcsapott szomorú fennhangba: hogy bedarálja a közeg. Mindenki kacsint, mindenki más megalkuszik, de ő nem akar, ám a végén elhiszi, hogy ha valaki megkacsintja, jobb lesz a világ.

Rozi viszont azzal nem értett egyet, hogy Lukrécia az egyedüli tiszta, Callimaco nem. Rozi szerint mindkettő tiszta, azonos módon áldozat a két ember.

Caca szerint viszont Józsi kacsingat. Biztos, hogy ő is áldozat, de jobban az összeesküvők közé tartozik, mint a feleségéhez. S Caca azt is megjegyzi, hogy kicsit mesés fordulat lett a darab vége, hogy végül ripsz-ropsz összejött a gyerek.

Erre már Noémi kapcsolódott rá azzal, hogy ő elfogadta ezt, hiszen ha azt vesszük alapul, hogy 5 éve nem jön össze a gyerek, s ezt a terhet mindenki rápakolja a vállára, ez nem tud nem frusztráló lenni. A végén meg elszáll ez a frusztráció, s persze, hogy összejön a gyerek. Ilyen van.

Néhány praktikai tanács is elhangzott...

A színészek a térben ráálltak egymásra, nagyon

egymásra tolódtak. Ez nem feltétlen a rendező hibája, a játékosoknak kell érezni. Ha megtartják a kinyújtott kéz távolságát, jó lesz. Kiderül, hogy ez most itt jött ki így, mert keskenyebb a színpad, mint otthon.

A táncbetét igazi showbiznisz volt, minden volt benne: taps és metál. Rozi szerint ahogy van előjelenete az előadás végének, elképzelhető lenne, hogy a tánc és a valódi élet átcsúszik egymásba, ha a táncban történik valami Siro és Callimaco között, akkor az beveri a szöveget a falba, amire a végét majd fel lehet akasztani. Caca itt meg is jegyezte, hogy kicsit a semmiből jött a tánc, s ha őszinték akarunk lenni, akkor a semmibe is tart. Rozinak itt baja volt a kosztümmel is, mert olyan volt, mintha bejött volna a „feketeci táncgyűttes”, aminek semmi köze az előadáshoz. Nem indokolt, hogy egyforma a ruhájuk. Noémi is rákapcsolódott: nem volt átgondolva. Lukrécia a férjével táncolt, de végül már Juannal, de egyébként ő szűzi-es karakter. Ez így sehogy nem állt össze. Callimaco meg Siro közösen táncol, de a tánc azon a ponton volt, amikor azt hittük, hogy Callimaco és Lukrécia jönnek majd össze. Ehelyett nem ez történik, és ezért össze is zavarja a nézőt.

Végül **Fridrik Noémi** is szóhoz jutott: bírta a teljesen össze nem illő és oda nem illő dolgokat. Például a kaktuszt meg „Besenyő” Tamást. Elképesztően bizsergető volt látni Lukrécia tisztaságát. Végül Noémi a darab végének romantikus átírására reagált: Callimaco és Siro kapcsolata nem volt teljesen egyértelmű a kezdetekben. Jobban meg kellett volna mutatni már az elején, jobban ki kellett volna mutatni azt, hogy Siro milyen kapcsolatot ápol/ápolna Callimacoval, miért segít neki. Ha már Csaba ezt beleírta, akkor az ívet is fel kellett volna építeni hozzá. Végül Rozi is reflektált erre: Lukrécia és Nicia szeretik egymást. Van ugyan egy csavar a kapcsolatukban, de ők jellemiben nem fejlődnek. Ők szerették és szeretik is egymást. De Callimaco és Siro kapcsolata és személyisége fejlődhetne.

Virág Kiss Anita

Ma a Találkozó színpadán

A bánátiak ma meghódítják Kupuszinát

A nagyikindaiak a Bányavirág után a Bányavakságot mutatják be a nagyérdeműnek. Tavaly szépen szerepeltek a Találkozó házigazdájaként is, és a színpadon is remekeltek. A szajániak pedig ismét belevágtak a lecsóba, Nagy Aleksz munkáit ismerve, itt megint lesznek esések és könnyes nevetések.

Április 9., kedd, 17.00 óra
József Attila Színtársulat,
Nagykikinda

A csoport az Egység Művelődési Egyesület megalakulása óta működik. Nagykikindán már az 1885-ös év végétől létezett színjátszó társulat, és az Egység színezei ennek a társulatnak a munkáját folytatják tovább. A közönséggel megismertették a vásári komédiákat, a görög drámákat, az egyfelvonásosokat, a tragédiákat stb. Felléptek és fellépnek most is Vajdaságban és Magyarországon is. Az elmúlt időszakban a csoport többször is kiérdemelte a Találkozó fődíját. Az egyetlen csoport, amely mindegyik Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozásán részt vett.

A társulat eddigi díjai a Találkozón:

1996 – A szemle különdíját Lepár Ferenc színjátszó kapta.

1997 – A legjobb női epizódszereplő díját Szabó Ilona érdemelte ki.

1999 – A csapat Bambach Róbert-díjjal térhetett haza az új kifejezési formák megvalósításáért. Kátai Tibor érdemelte ki Peter Weiss *Mockinpott úr kínjai és meggyógyíttatása* című szatirikus játékában mutatott kiváló alakításáért.

2000 – John M. Synge *A nyugati világ bajnoka* című színművének előadásáért a legjobb előadásért járó Pataki László-díjat érdemelte ki, valamint a legjobb női főszereplőnek járó díjat Szabó Ilona vihette haza.

2001 – Heltai Jenő *A néma levente* című vígjátékában Beatrice szerepének megformálásáért a legjobb női mellékszereplőnek járó díjat nyerte el Kókény Gizella.

2002 – A csapat hazavihette a közönség díját. Ezenfelül a legjobb férfi mellékszereplőnek járó díjat Budai József érdemelte ki.

2003 – A legszebb színpadi beszéd díját Szabó Mónika szerezte meg.

2005 – Max Frisch *Biedermann és a gyűjtogatók* című szatirikus vígjátékáért kapták a Pataki László-díjat, a közönségdíjat, valamint a legjobb férfi főszereplőnek járó díjat is, melyet Tóth János vehetett át.

2006 – Ray Cooney *Dupla vagy semmi* című vígjátékának feldolgozásáért Garay Béla-díjat érdemelt ki a legjobb hagyományos előadásért a nagykikindai társulat.

2007 – Bródy Sándor *A Tanítónő* című előadásban a legjobb női főszereplőnek járó díjat Kókény Gizellának osztották ki, a Tanítónő szerepéért.

2009 – Edward Albee *Az amerikai álom* című előadásban a legjobb férfi mellékszereplő díját Tóth Hunor, a Fiatalember szerepéért vihette haza.

2010 – Arthur Miller *Édes fiaim* című előadásáért Pataki László-díjban részesültek a nagykikindaiak. Rendező: Lepár Ferenc.

2011 – Tamási Áron *Énekes madár* című művéből készült előadásért a legszebb színpadi beszédért járó díjat Kömény Móra szerepéért kapták.

2012 – Garay Béla-díjban részesült a közösségteremtő tevékenységért.

2014 – A *mese marad* című előadás Garay Béla-díjas lett, valamint a legjobb férfi főszereplő díját Vendel megformálásáért Budai Józsefnek ítélte oda a zsűri.

2015 – A legjobb női főszereplőnek járó Ferenzy Ibolya-díjat Tóth Ramóna kapja a nagyikikindai Egység Művelődési Egyesület József Attila Színtársulatának Háty János *A Gézagyerek* című előadásában Rózsi néni szerepének megformálásáért. Ezenfelül az egyesület az Öreg komédiás elnevezésű, rendhagyó díjban részesült a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozóján való 20 évnyi folyamatos részvételéért.

2017 – Az *Animus és Anima* c. előadás Gizelláját, Tóth Ramónát Szántó Róbert-díjjal tüntette ki a zsűri.

2018 – A zsűri Bambach Róbert-díjjal tünteti ki a társulatot Székely Csaba *Bányavirág* c. kortárs szöveg igényes színpadra állításáért. A legjobb férfi mellékszerep megformálásáért Nagy István-díjjal Tombácz Imrét jutalmazták, a *Bányavirág* című előadásban Mihály szerepének megformálásáért.

A József Attila Színtársulat bemutatja:

Székely Csaba: *Bányavirág* (90')

Dráma

Szereposztás:

Ince – Tombácz Imre
Izsák – Király Sándor
Iringő – Király Annamária
Izabella – Fehér Martina
Florin – Budai József

Rendezte: Király Sándor

Technika: Komarek Igor, Király Herta, Budai Andrea

Április 9., kedd, 20.00 óra
Az Ady Endre Művelődési Egyesület drámai csoportja,
Szaján

A társulat 6 éve szakadatlanul működik. Rendszeresen részt vesznek a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozóján. Több díjjal is büszkélkedhet a társulat. Egy alkalommal a Garay Béla-díjat is elnyerte. Az 1948-ban alakult szajáni Ady Endre Művelődési Egyesület már a megalakulásától kezdve igyekezett összegyűjteni a művelődést kedvelő személyeket, felvirágoztatni Szaján művelődési életét.

A társulat eddigi díjai a Találkozózn:

2013 – Garay Béla-díj a közöseteremtő tevékenységért, valamint a diákzsűri különdíját is elnyerték *A narancs* című előadásukért.

2017 – A legjobb női mellékszereplőnek járó Magyar Piri-díjat Beszédes Klementina, a szajáni Ady Endre Művelődési Egyesület drámai csoportjának tagja érdemelte ki a *Helén és a tehén* és a *Leszállás Párizsban* című előadásban a Gazdasszony és Judit szerepének megformálásáért.

Az Ady Endre Művelődési Egyesület drámai csoportja bemutatja:

Peter Shaffer: *Black comedy* (70')

Vígjáték

Szereposztás:

Brindsley Müller – Nagy Aleksz
Carol Melkett – Fekete Mónika
Miss. Furnival – Visnyei Viktória
Melkett Ezredes – Zsigovity Tamás
Harold Corringe – Tóth Norbert
Schuppanzigh – Lipinski Aleksandar
Clea – Juhász Violetta

Rendezte: Nagy Aleksz

Technikai munkatárs: Mester György

Díszlet: Palatinus Zoltán és Palatinus Erzsébet

Holnap a Találkozó színpadán

Programváltozás! Két előadás helyett csak egy.

Bár a programfüzet szerint holnap két előadást tekinthet meg a nagyérdemű, ez sajnos nem így lesz. A MAdT alkalmi társulata sajnos mégsem lép fel Kupuszinán, így holnap csak a nagybecskerekiek uralhatják a színpadot. Aggodalomra azonban nincs ok, az elmaradt előadás csoportjának vezetője, Sardar Tagirovsky velünk lesz a hétvégén, tréninget tart a színjátszóknak.

Április 10., szerda, 20.00 óra
Madách Amatőr Színház, Nagy-
becskerek

Michael Frayn: *Függöny fel!* (90')
Vígjáték
Rendezte: Tóth Irén

Az előadásról:

Hogyan zajlik egy előadás főpróbája? Mi történik a színpad mögött, amíg a közönség az előadást nézi? Mivé fajulhat egy előadás?

Ezekre a kérdésekre ad választ Michael Frayn darabja.

Amikor felmegy a függöny, akkor csak az előadás és maga a színház szép oldalát látjuk. Azonban azokat a gondokat, kényszerűségeket, technikusokat és a rendezőt, a közönség nem látja, pedig ez is a színház részét képezi. A közönség mindig egy idillikus világot lát a színpadon, pedig ez nem úgy van. A színészeknek is megvannak a saját mindennapi gondjai, mint minden más embernek. Ez az előadás ezért érdekes, mivel a színháznak ezt az oldalát mutat-

ja be, és ezekbe a kulissza mögötti titkokba enged betekintést nyerni. Azt mutatja meg, hogy milyen nehezen is készül el egy előadás. Természetesen vígjátékról van szó, és mindent görbe tükör elé helyeznek, mindent felnagyítanak.

Guzsvány Dóra 1. osztály

Színház az egész világ

Mikor megszületik a kis színész, nincs álarc és nem ismeri a szerepét, csak sír és kezével mozog. Még nem tud hazudni, tiszta a lelke, fogalma sincs arról, mi az élet! Minden ember színésznek, szereplőnek születik és így él. Mi mindannyian életünk főhősei vagyunk, miénk az előhely a darabban. Ahogy nőünk, egyre több álarcot próbálunk fel. Eleinte angyalbőrbe bújt gyermekek vagyunk, apró csínyekkel. Aztán pedig fiatal kisördögök, kik sose tudják, mit akarnak. Vannak, akik már ebben a korban is sok személyiséggel rendelkeznek. Vannak, akiknek az élet színjáték, keringős hosszú utakon át, és vannak olyanok is, kiknek veszélye kihívás, magas fennsíkokról álmodoznak, mely bármelyik percben leomolhat és minden odaveszik. Léteznek nagy színészek ezer maszkkal és személyiséggel, nagy művészek tartják magukat. De a darab befejezésekor ők is ugyanúgy végzik, mint akárki más. Mindenhol léteznek mellékszereplők az életben is. Köznévén egy-

szerű, mindennapi embereknek nevezzük őket. Nekik csak pár arc jutott, örvendezve örülnek vagy őrjögve sírnak, ők azok, kik képtelenek elrejtteni érzéseiket. Nem tör az egekbe, nem csal és nem hazudik magának. Vannak olyanok is, kiknek egyetlen arc se jutott. A sűrke napokon ritkán süt rájuk a fény. Nem rendelkeznek sok érzéssel, de ha mégis megtalálják őket, a boldogságuk határtalan. Számukra ez az élet értelme. Mind különbözőnk. Különbözik szerepünk, öltözékünk, világunk és gondolkozásunk. De mind ugyanazok vagyunk, emberek.

Mikor lehull a függöny, véget ér a darab és elcsendesül a színház, ilyenkor már mindegy szegények vagy gazdagok, okosak vagy buták, szépek vagy csúnyák voltunk, mind ugyanoda kerülünk. Ez az a pont, mikor nem számít az álarc, és az sem biztos, hogy a jobb színész kapja a jobb kritikát.

Francia Henrietta, 7. osztály

Zsigity Száva 3. osztály

Néhány gondolat a falumról, szülőföldemről

Az én szülőföldem egy kis helység, melynek neve Kupuszina. Ez egy kis falu, nincs valami sok lakosa, de azt el kell mondanom, hogy régen sokkal többen lakták, mint most. Jómagam 2004.06.10-én születtem Zomborban, de mégis ezt a falut szeretem, mert ez egy nyugodt kis terület. Itt nem csak magyarok élnek, hanem szerbek, romák, meg ha jól tudom, más nemzetiségűek is. Régen volt itt nálunk még benzinkút is, de azt lerombolták, ami

szerintem értelmetlen volt, mert falunkban sok a földműves, és ezért rengeteg a jármű is, pl: kombajn, traktor, autó stb.

A nevezetességek közül elsősorban meg kell említeni a helyi múzeumot. Bevallom, nem voltam sokszor bent, ezért nem is tudok nagyon mit mesélni róla. Van még postánk, gyógyszerárunk, egészségügyi rendelők, élelmiszer- és mezőgazdasági boltunk, községházánk és természetesen a Petőfi Sándor Művelődési Egyesület, melynek keretein belül tevékenykedik az amatőr színjátszó társulat is.

De azért meg kell említeni, hogy falunk híres még a hagyományápolásról, a népzeneről és a néptáncról.

Bodonyi Edmond (Bogyó), 8. osztály

A zsűrik

Brestyánszki
Boros Rozi
író, dramaturg

Zentán született 1970-ben.

A gimnázium elvégzése után az újvidéki Bölcsészettudományi Kar Magyar Tanszékére iratkozott, később a szabadkai Tanítóképző Főiskolán diplomázott, szakképesítését az Óvóképző Egyetemen szerezte mint iskoláskor előtti gyerekek képzőművészeti nevelője.

1998-tól a szabadkai Népszínházban helyezkedett el, és röviddel ezt követően már dramaturgiai munkákat is végzett. 2004-től hivatalosan is a Magyar Társulat dramaturgja. A hivatásos színházi munkája mellett foglalkozott drámapedagógiai munkával is, az amatőr és diákszínházi társulatok képzésével. 2007-ben a szabadkai Színitanoda vezetője.

Angol, német és szerb nyelvből fordít. Drámáit, novelláit, fordításait és esszéit számos más kiadványban és online felületeken is publikálta.

Három önálló kötete jelent meg. 2005-ben az újvidéki Fórum kiadóhoz gondozásában publikálták a *Decennium* című színház történeti könyvét, amely a szabadkai magyar színházi élet 1995-től 2005-ig terjedő időszakát dolgozza fel. 2010-ben a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet gondozásában megjelent *Színházi alapok amatőröknek* című kézikönyve. 2015-ben a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet gondozásában megjelent a *Hullám* című drámakötete, amely öt önálló színművet tartalmaz. 2016-ban a Selinute gondozásában megjelenő *A felettség ellen* c. antológiában a *Vörös c.* drámáját publikálták.

Szeret kísérletezni és kíváncsi.

Fridrik Noémi
színművész

Fridrik Noémi Vajdaságban született, Kupuszinán a József Attila Általános Iskolába járt. „Már akkor tudtam, színésznő szeretnék lenni, és ebben a családom maximálisan támogatott. Az iskolai színházi körbe, balettra, néptáncra, társastáncra, zongorára, szolfézsra, énekkarra és zenekarra is jártam a nyolc év alatt, majd mikor elérkezett a felvételi ideje, Pécsre kerültem a Babits Mihály Gyakorló Gimnáziumába, ahol egy csodálatos irodalom tanárnő vett a szárnyai alá, Szász-Kolumbán Olga személyében. Német tagozatra jártam, de több időt töltöttem a Pódium színházi szakkörben, versenyeken, mint a németórán. Onnan egyenes út vezetett a főiskolára. Elsőre felvételt nyertem Babarczi László Kaposváron induló osztályába. 2006-ban végeztem a főiskolán, ahonnan Nyíregyházi Móricz Zsigmond Színházhoz szerződtem. Immár 13. éve vagyok a társulat tagja, ahol fantasztikus szerepeket játszhattam el.”

Lehetősége volt több színháznál vendégjátsszani. Kooprodukcióban a Katona József Színház és a Szputnyik Hajózási Társasággal Shakespeare *Szentivánéji álom* darabját mutatták be, ahol Heléna szerepét játszotta, míg főiskolai vizsgaelőadásukban Hermia lehetett. Tatabányán és Győrben is eljátszhatta Egressy Zoltán *Portugál c.* darabjában Masni szerepét, illetve az Egri Pincészház *Tanulmány a nőkről c.* darabjában dr. Képes Vera volt.

„2015 és 2016-ban megszülettek a lányaim és az idei évadban tértem vissza a színpadra. Jelenleg Shakespeare *Macbeth*, Feydeau *A balék (A hülyéje)*, illetve Cloud Magnier *Oscar* című darabjában láthat a nagyközönség.”

Czajlik József színházi rendező, színész

1975. június 1-jén született Dunaszerdahelyen. A kassai magyar tanítási nyelvű ipariskolában érettségizett 1993-ban. Ezt követően a *Kassai Thália Színház*, majd 1994–1995-ben a *Komáromi Jókai Színház*, 1995–1997-ben ismét a Thália tagja lett. 1997–2002 között rendezést tanult Pozsonyban, majd a budapesti Bárka Színház főrendezője lett. A Komáromi

mi Jókai Színház-beli Amadeus-rendezése 2001-ben a kisvárdai Határon Túli Magyar Színházi Fesztiválon fődíjat, a budapesti Országos Stúdiószínházi Fesztiválon rendezői különdíjat kapott. Az Amadeusból tévéfilmet is rendezett. 2007-ben Gál Tamással Epopteia néven színházi műhelyt alapított. Jelenleg a Kassai Thália Színház igazgatója.

impreszum

Súgó – a Vajdasági Magyar Amatőr Színháztalálkozó XXIV. Találkozójának színlapja
Kiadja a kupuszinai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület, a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség • A fedőlapot Pál Anikó tervezte Nagy Kornélia munkája nyomán • Tördelő-szerkesztő: Pál Anikó • Szerkesztette: Virág Kiss Anita • Munkatársak: Bíró Tímea, Hajvert Lódi Andrea, Oláh Tamás, Szerda Zsófia • A rendezvény fotója: Stock János és Szerda Zsófia • A Súgó színlap online is elérhető és leolvasható a mellékelt QR-kódon • 2019. április, Kupuszina